

РЕШЕНИЕ

№ 9170

гр. София, 08.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6075** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. М. /D. M./, роден на 01.05.1976 г., гражданин на Република С., притежаващ паспорт тип Р код SRB и номер на паспорта[EИК], издаден на 04.02.2025г. от МВР – С. ПУ в [населено място], чрез адв. М. Г. З. от АК П., срещу Заповед № 513з–5849/15.05.2025 г., издадена от „За началник“ отдел „Миграция“ – СДВР главен инспектор С. С., с която му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република Б..

С жалбата се твърди незаконосъобразност на оспорения отказ, поради неправилно приложение на закона, процесуални нарушения и несъразмерност. Административният орган не бил взел предвид притежаваното от жалбоподателя удостоверение за български произход, издадено от ДАБЧ. Сочат се като недоказани изводите на административния орган, според които адресната регистрация на жалбоподателя е невалидна, както и че същият не работи по представения трудов договор. Твърди се нарушение на чл.6 от АПК, като крайна и несъразмерна мярка, предвид българския произход на кандидата и намеренията му да живее и работи в Б.. Претендира се отмяна на оспорения отказ и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят и неговият процесуален представител адв. З. не се явяват. Изразено е становище по същество в представена по делото молба от 24.11.2025 г. /л.50-51 по делото/, с която се поддържа жалбата.

Ответникът - началник на отдел "Миграция" в СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Г., не се явява в съдебно заседание, излага подробни съображения относно законосъобразността на издадения акт в подадени в срок писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прави възражение за прекомерност по отношение на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изразява становище по жалбата и не взема участие в производството.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 6-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните по делото не е спорно, че жалбоподателя Д. М., гражданин на Република С., е подал заявление рег. № 101225 от 05.05.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република Б. на основание чл. 24, ал 1, т. 5 от Закона за чужденците в Република Б., във връзка с чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като чужденец с български произход, влязъл законно на територията на Република Б. и не притежава виза за дългосрочно пребиваване.

Към заявлението са приложени следните документи: Копие на страница със снимка на паспорт № [ЕИК], валиден до 04.02.2035 г.; преведено свидетелство за съдимост, декларация за адрес: гр. „Б.“, [улица], № 2Б; трудов договор № 010/05.05.2025 г. с „Мигрейшън“ ЕООД, регистриран в НАП; полица за медицинска застраховка., договор за наем от 01.05.2025г. за стая от къща на адрес, [населено място], [улица], представени заедно с административната преписка по делото.

Видно от съдържанието на представения трудов договор № 010/05.05.2025 г. /л.26/, същият е сключен на 05.05.2025 г. между „Мигрейшън“ ЕООД, представлявана от управителя А. М., в качеството му на работодател, и Д. М., в качеството му на работник/служител, които са се договорили работникът/служителят да постъпи на работа на 05.05.2025 г.

В докладна записка, рег. № 513р-49978/13.05.2025 г. /л.18 по делото/, изготвена от ст. полицай в група „А.“ на сектор „Незаконна миграция“ – СДВР е посочено, че на 12.05.2025 г. около 12:30 часа е извършена проверка на посочения в заявлението, рег. № 101225 от 05.05.2025 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република Б. на Д. М., на който е заявено, че същият ще работи, съгласно представения трудов договор с „Мигрейшън“ ЕООД. Посочено е, че на място на адреса не е установен никой, но в проведен телефонен разговор със собственика на дружеството А. М., който заявява, че е сключил трудов договор с чуждия гражданин, а на въпрос дали е започнал трудовата си дейност в [населено място] отговаря, че чуждият гражданин още не е идвал. В докладната записка е посочено също, че след направена справка в И. ГК било установено, че Д. М. е влязъл в страната на 05.05.2025г. и е напуснал на 05.05.2025г.

В докладна записка, рег. № 513р-49908/13.05.2025 г. /л.19/, изготвена от ст. полицай в група „А.“ на сектор „Незаконна миграция“ – СДВР е посочено, че във връзка с подаденото от Д. М. заявление, на 07.05.2025 г. е извършена проверка на декларирания от чуждия гражданин адрес: [населено място], [улица]. Посочено е, че служителите се свързали по телефона със собственика на имота – А. М., който им заявил, че чуждият гражданин все още не живее на адреса, но ще живее, като на 05.05.2025 г. е превел наема и се очаква в близките дни да се нанесе. На място полицейските органи установили, че в жилището има добри условия за живеене, в частта определена за наемателя не е установен никой. Разговаряли със съсед, който познавал собственика, но не може да каже дали къщата се отдава под наем. Посочено е, че по късно на същия ден – 07.05.2025 г., служителите на СДВР посетили адреса на фирма „Мигрейшън“ ЕООД в [населено място], [улица], където установили офиса на партер и нейният собственик – М., който заявил, че ще работи като технически сътрудник поддръжка.

Въз основа на горните установявания е изготвено становище, рег. № 513р-51639/15.05.2025 г. /л.13/ от началник СЗМ – ОМ – СДВР, в което е посочено, че по заявление № 101225/05.05.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република Б. от Д. М., същият е

декларирал, че пребивава на адрес гр. „Б.“, [улица], № 2Б, като при извършена физическа проверка било установено, че не живее на адреса, а по сключения трудов договор не извършва реално трудова дейност. Посочено е, че горните установявания представляват основание за издаване на отказ от предоставяне право на пребиваване на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ (Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 4, 6 - 11, 14, 16. 19 - 23 и 26) във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ (“Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когатое декларирал неверни данни) и е предложено да бъде издадена заповед за отказ за издаване на разрешение за пребиваване до АО.

След като се запознал с материалите по административна преписка и даденото становище, решаващият орган е достигнал до извод, че декларираните от апликанта данни относно адреса на пребиваване и местоработата в Република Б. са неверни и не са потвърдени, с оглед на което постановил обжалваната в настоящото производство заповед № 513з – 5849/15.05.2025 г., с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република Б. на Д. М. (изписано в заповедта като М. Д.) по подаденото от него заявление, рег. № 101225 от 05.05.2025 г. В докладна записка /л.17/, изготвена относно извършена на 22.05.2025г. проверка на декларирания от чуждия гражданин адрес за връчване на съобщение, е посочено, че на място бил установен собственикът на имота – А. М., който заявил на служителите на СДВР, че М. Д. е извън страната. Посочено е, че с оглед на горните обстоятелства, служителите залепили на входната врата на жилището съобщението до М. Д. за издадената спрямо него заповед за отказ за предоставяне на право за пребиваване, рег. № 513000-36645/19.05.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна о следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган по чл.23, ал.7 от ЗЧРБ и във вр. със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. /л.35 по делото/ и заповед № 513з-607/22.01.2025 г. /л.36/ и удостоверение /л.49 по делото/.

Актът е мотивиран от фактическа и правна страна съобразно чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Мотивите на същия следва да се считат за допълнени с мотивите на цитираните в него докладна записка и становище, предвид направеното позоваване на тях и задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Спорът между страните е по приложението на закона.

По аргумент от чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, предвиждащ отказване издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Съгласно чл.24, ал.1, т.5 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и имат основание да им бъде разрешено постоянно пребиваване. Съобразно чл. 25, ал. 1, т. 1 от същия закон, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход, а според чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ, когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република

Б. и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в НАП трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Именно тази хипотеза поддържа жалбоподателят за получаване на отказаното му разрешение, като твърди български произход и сключен трудов договор.

Основанието, послужило на директора на Дирекция "Миграция" - МВР, да откаже на сръбския гражданин, предоставянето на право на постоянно пребиваване в Република Б., е именно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Както се посочи вече разпоредбата предвижда отказ да се постанови разрешение за пребиваване, когато заявителят е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. По делото с оглед представените с административната преписка доказателства, се установява именно декларирането на неверни данни и по-конкретно, че заявителят действително живее и работи на посочените адреси и работодател в Б..

Представеният трудов договор е сключен на 05.05.2025г., когато е подадено и заявлението, оттогава е започнало изпълнението, данните са, че заявителят е влязъл и излязъл от страната на тази дата, няма данни за пребиваване след това. Това означава, че веднага след сключване на договора и твърдяното започване на изпълнението му, чуждият гражданин е напуснал страната и при последващи проверки на 07.05, 12.05., 22.05 2025г. от полицейските органи, той не е намерен нито на адреса на пребиваване, нито в офиса на работа, сведенията на лицето, което му е едновременно наемател и работодател са, че още не се нанесъл и не е започнал работа, извън страната, но предстои.

Изложеното обосновава извод, че чужденецът противно на заявените данни не е пребивавал на адреса и не извършвал трудова дейност по представения договор, в който се посочва, че полага труд от 05.05.2025г.

Както се посочи по горе, за да се възползва от облекчената процедура по чл. 11, ал. 5 ППЗЧРБ, чужденецът, на когото не е издадена виза за дългосрочно пребиваване, следва да представи регистриран в НАП трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Налице са противоречия във връзка с представения трудов договор – той е сключен на 05.05.2025г., откогато е записано, че е започнало полагането на труд по него, но чуждият гражданин още същият ден е напуснал страната и след това, при проверките по заявлението, не е установен в страната, което означава че няма как да е започнал изпълнение на трудова дейност и да полага такава по договора, както е записано в него - "технически сътрудник" с месторабота в населено място [населено място] и както е заявено пред миграционните власти.

Наред с това недоказано остава и твърдението за български произход, тъй като такова удостоверение не се открива в представената преписка, не е приложено към заявлението или с жалбата.

Предвид фактическата установеност по делото, съдът приема, че за директора на Дирекция "Миграция" са били налице материалноправните предпоставки по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ за постановяване на отказа. Хипотезата за неверни данни включва и случаи като настоящия, когато данните, заявени от чужденеца относно адреса на пребиваване и относно упражняването на трудова дейност в РБългария, не съответстват на фактическото положение към момента на извършените проверки. Самото формално представяне на декларация

за адрес и трудов договор не е достатъчно, когато обективните данни по преписката сочат, че лицето не пребивава реално на заявения адрес и не изпълнява реално трудова дейност по договора. В този смисъл административният орган обосновава е приел, че декларираните от чуждия гражданин данни са неверни.

Този извод не се разколебава от обстоятелството, че са представени документи, които външно отговарят на изискванията за комплектоване на преписката. Предмет на преценката по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ не е единствено формалното наличие на документи, а дали декларираните чрез тях обстоятелства съответстват на действителността. Когато от извършените проверки и събраните официални данни се установява липса на реално пребиваване на заявения адрес и липса на реално започната трудова дейност, административният орган разполага с основание да приеме, че е налице отрицателната предпоставка по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ.

Наред с това на съда служебно са известни по други дела (например адм. дело № 6074/2025г. на настоящия състав, също така и видно от мотивите на решенията по адм.дела на АССГ с № 6076/2025г., № 6456/2025г., № 6457/2025г.) данни, че и други сръбски граждани са посочили същия адрес на пребиваване в РБългария – [населено място], [улица], със същия наемодател А. М., същият работодател „Мигрейшън“ ЕООД и длъжност „технически сътрудник“, приблизително по същото време, което допълнително поставя под съмнение достоверността на заявеното от чуждия гражданин за получаване на разрешение за продължително пребиваване.

По възраженията в жалбата и за пълнота, съдът счита, че не може да се приеме, че с оспорената заповед се засягат в по-голяма степен правата и интересите на чуждия гражданин, тъй като целта на ЗЧРБ е да регулира условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република Б.. Това следва да се случи по законоустановения ред, който чужденците в страната ни са длъжни да спазват (чл.4 от ЗЧРБ). Не може да се приеме, че е накърнено правото на личен живот на лицето по смисъла на чл.8 от ЕКПЧ, тъй като Конвенцията не гарантира правото на пребиваване или на трудова заетост на индивидите, а напротив – позволява намесата на държавните власти в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл.8, пар.2 от ЕКПЧ). Според съда, в случая намесата попада в тази хипотеза - предвидена е в закона, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната. По тези съображения съдът приема, че не е допуснато нарушение на чл.6 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения оспореният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при спазване на закона и в съответствие с неговата цел.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение, доколкото е представляван от юрисконсулт, като в случая в проведеното съдебно заседание такъв не е осъществил процесуално представителство за ответника по делото, поради което съдът не присъжда юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 6-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. /D. M./, [дата на раждане] , гражданин на Република С., притежаващ паспорт тип Р код SRB и номер на паспорта[EИК], издаден на 04.02.2025г. от МВР – С. ПУ в [населено място], чрез адв. М. Г. З. от АК П., срещу Заповед № 513з–5849/15.05.2025 г., издадена от „За началник“ отдел „Миграция“ – СДВР главен инспектор С. С., с която му е

отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република Б..
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: